

Banffelighed efter den anden ved Udførelsen af levende Kvæg, har indset Nødvendigheden af at tage fat med Energi paa den Opgave at affende Kjøb til Udlandet. Naar den højtærede Finansminister dernæst sagde, at der ikke er Tale om at honorere disse Bevillinger med Militærbevillinger, skal jeg oplæse ordret, hvad der staar i Betænkningen — jeg tror ikke, at nogen kan opfatte det paa anden Maade. Der staar, at den ene Grund, hvorfør Ministeriet maatte modsætte sig disse Bevillingers Optagelse, er den, at Regeringen „maa betragte det som givet, at en saadan Ændring i Finanslovsforslaget ikke vil blive vedtagen af Landstinget, medmindre der tillige optages yderligere Bevillinger i militære Øjemed.“ Altsaa, hvis man vil optage yderligere Bevillinger i militære Øjemed, kan man ogsaa faa denne Bevilling — det ligger i Ordene — men hvis man ikke vil det, faar man den ikke. Det er dette, som jeg har sagt, og det kan ikke forstaaes paa anden Maade. Jeg skal ikke forlænge denne Debat, men kun slaa en Ting fast, nemlig at den højtærede Minister jo paatager sig det fulde Ansvar derfor og vedkender sig, at det er hans Skyld, at man ikke faar denne Bevilling med. Det maa saa ogsaa være den højtærede Ministers Skyld om vi, dersom det, som Ministeren kaldte en Kalamitet, maatte indtræde, staa uden at have noget vedtaget i saa Henseende. Naar den højtærede Landbrugsminister ikke synes at bryde sig om, at det ikke vil blive godt modtaget af Landbruget, at det ikke faar de 200,000 Kr. — det tredje hundrede Tusinde skal jeg for mit Vedkommende gerne stryge, hvis man blot kan faa det andet — bliver det den højtærede Ministers Sag, om han for Øjeblikket ikke sætter Pris paa at staa i et meget venligt Forhold til Landbruget. Det er jo muligt, at han har saadanne Kort paa Haanden, at han, selv om han taber noget i Øjeblikket, vinder det tilbage senere, men jeg vil se det, før jeg tror det, thi jeg maa sige til, at Talemaader har Landbruget faaet nok af; men der kunde komme den Dag, da Repræsentanterne for Landbruget ikke lade sig spise af med Talemaader.

Ronseilspræsidenten og Finansministeren (Hørring): Hvad Landbruget angaar, tror jeg ikke, at det er Talemaader, jeg har at henvise til. Jeg skulde tage meget fejl, om min Stilling over for Landbruget ikke har været den, at jeg meget lidt har brugt Talemaader. Jeg har søgt at udrette og har ogsaa udrettet ikke saa lidt over for Landbruget. — Til det ærede Medlem for Randers Amt (Keergaard) vil jeg kun

sige, at det har ikke været min Mening at paastaa, at man ikke har tænkt paa disse Bevillinger tidligere, det ved jeg godt, man har. Maaſke har jeg udtrykt mig noget uthdeligt, men min Mening har været den, at ingen har tænkt paa at faa dem ind paa den ordinære Finanslov inden 1ste April. Man stod altsaa over for det ordinære Finanslovsforslag saaledes, at man havde ladet Forhandlingen gaa til Ende og vedtaget det inden 1ste April, uden at disse Bevillinger fandtes derpaa. Det er blot dette Faktum, jeg har villet henvise til.

Ordføreren (C. Hage): Inden vi slutte, har jeg kun at gøre en kort Bemærkning til den ærede Finansminister. Jeg vil ikke fordybe mig i de Forhandlinger, som ere foregaaede i Fællesudvalget. Men for at ikke Tavshed fra Ordførers Side skulde blive opfattet som Samtykke, maa jeg sige, at jeg kan ikke samstemme med den ærede Finansministers Opfattelse af den Stilling, som disse Forslag have haft i Fællesudvalget. Det er jo ganske vist saa, at Fællesudvalg nedsættes for at søge udlignet Uoverensstemmelserne mellem de to Ting; men heraf kan man, forekommer det mig, paa ingen Maade slutte, at de Forslag, som føres frem i et Fællesudvalg, nødvendigvis maa have Karakteren af at være saa at sige begunstigede enten for den ene eller den anden af de forhandlende Parter. Uoverensstemmelserne kunne ogsaa for en Del bringes til Løsning derigennem, at man faar det hele til at glide ved tillige at enes om noget, som for begge Parter er i lige Grad velkomment. Denne Karakter forekommer det mig, at disse Bevillinger have haft, og derfor tror jeg, at vi have været berettigede til at betegne dem som neutrale. Som Følge deraf have vi ogsaa fra vor Side antaget, at der ikke vilde være Grund for Landstinget til at behandle dem anderledes, end at de meget vel kunde komme ind paa det ny Finanslovsforslag uden at knyttes til de Stridspunkter, som i øvrigt have været Tingene imellem. Naar dette imidlertid ikke er Tilfældet, kan jeg kun gentage, at jeg vilde ansæ det for meget lidet ønskeligt, om vi skulde forlænge Samlingen for at føre en Forhandling, om hvilken det dog maa forudsiges, at den ikke vil lede til noget Resultat. Men i ethvert Fald ere vi jo enige om, at hvad man end kan mene om disse Bevillingers Karakter i dette Øjeblik under Hensyn til de Forhandlinger, som have været førte i Fællesudvalget, saa vil denne stæbningsvangre Karakter ikke hæfte ved dem i Fremtiden. Dette fremgaar jo ogsaa deraf, at vi ere i Forstaaelse om, at de fra Rege-